

Moja ljubavna priča

Iskreno da vam kažem, nikad nisam mislio da će se zaljubiti tako iznenada... I dok je većina mojih prijatelja pod školskim odmorom prepričavala svoje ljubavne zgode, ja sam se osjećao nekako nelagodno. A onda se dogodilo...

Bio je sunčani proljetni dan. Upravo sam obavio trgovinu u Mulleru. Kupio sam sve što mi je trebalo za dva rođendana i jedan imendan koji su me očekivali sljedeći tjedan. Iz trgovine sam izašao s tri vrećice različitog sadržaja. Bio sam jako sretan. Pogledao sam na sat, bilo je točno 13.30. Mama mi je rekla da će me čekati u 14.00 kod Knjižare Ljevak, tako da sam imao vremena za šetnju. Odlučio sam otići do Zrinjevca. To mi je oduvijek bilo najdraže šetalište. Hodao sam polako i ležerno i nije me uopće bilo briga ni za što i ni za koga.

Kad odjednom: „Bum!“. Netko se zabio u mene takvom brzinom da sam pao. Sve tri vrećice bile su na podu, a slatkiši i igračke svuda oko mene. Došlo mi je da ustanem i tom nekom očitam bukvicu, ali kada me pogledala - skamenio sam se!!!

Ispred mene stajala je prelijepa djevojka. Imala je svijetlo smeđu kosu i dva predivna smeđa oka koja su izgledala kao dva bombončića od najfinije čokolade. Imao sam osjećaj da gledam anđela.

„Oprosti, stvarno nisam namjerno ...“, cvrkutala je.

„Ma nisi ti kriva, ja uopće ne gledam kamo hodam“, odvratio sam nježno.

„Čekaj, pomoći će ti pospremiti ...“.

„Ma ne treba, mogu ja sam ...“, odgovorio sam joj, ali bez obzira na moje riječi, počela je vraćati stvari u vrećice. Odmah sam joj se pridružio.

Kad smo završili, upitao sam je: “Kako se zoveš?”

„Klara, drago mi je, a ti?“.

„Ovaj, ja sam ... ovaj, kako se ono zovem... Marko“.

Totalno sam se zapetljao, a ona se samo nasmiješila i dodala: „Jooj, baš si smotan!“

Čavrljali smo dvadesetak minuta. Kad sam pogledao na sat, shvatio sam da kasnim dobrih pola sata. Mama je već u predinfarktnom stanju od zabrinutosti. Na brzinu smo razmijenili brojeve mobitela jer je i ona kasnila.

Od mame sam dobio očekivanu „jezikovu juhu“, ali za Klaru bi ih dobio još tisuće . Dok smo se vozili, cijelim putem sam veselo pjevušio njezino ime i broj. Hvala Bogu, mama ništa nije primjetila. Čim smo došli doma, uzeo sam svoj iPhone 4S (moram se malo hvaliti) i okrenuo njezin broj. Javio mi se ljupki ženski glas. Odmah sam ju prepoznao. Dogovorili smo susret sutra u 17 ispred Arena centra. Mami sam smuljao da sam se sutra u pet dogovorio s prijateljima da idemo u McDonald;s. Izgledala je dosta sumnjičavo, ali mi je ipak dozvolila da odem.

Bio sam tako sretan i uzbudjen da nisam mogao spavati. Kad god bih zatvorio oči, video bih nju. Ne moram vam ni spominjati da sam se cijeli sljedeći dan pripremao za izlazak: mijenjaо majice i hlače, prao zube sve dok nisu postali bijeli i sjajni baš kao snijeg zimi, svako malo popravljaо frizuru gelom i vježbao onaj osvajački pogled koju su mogli imati samo najspreminiji osvajači.

I tako je kucnulo 17 sati. Čekao sam spreman ispred Arene. Malo sam se osvrtao, a onda sam je ugledao. Ljudi moji, pa to je bio andeo! Kad me pogledala, počeo sam se topiti kao snjegović na suncu. Sjeli smo u obližnji kafić, naručili piće i počeli čavrljati. Imala je trinaest godina, trenira tenis, ima mlađeg brata, najdraži predmeti u školi su joj likovni, matematika i hrvatski. Kad smo popili piće, odlučili smo prošetati Arenom. Putem smo pričali viceve i smijali se do suza. Bilo mi je neopisivo lijepo s njom, ali znate onu izreku - sve što je lijepo, kratko traje. I tako je došlo 20h što je značilo kraj našem druženju. Rekao sam joj da i ja volim tenis i da se planiram upisati u neki teniski klub.

„Ako želiš, možeš se upisati u teniski klub u kojem ja treniram pa ćemo se moći češće družiti,

a i tenis ti je jako zabavan sport!“

Naravno da sam se složio i već sutra odjurio na svoj prvi sat tenisa.

Oh, kako je ljubav predivna!

Ivica Lebeda, 6.b